ORĘDOWNIK

STAROSTWA I POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby, przynajmniej raz w tygodniu. — Prenumerata kwartalna 360 mk., miesięczna 150 mk. — Poszczególny numer 20 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 40.— marek od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 60.— marek od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Drukarnia Gdańska“ Tow. Akc., Gdańsk.

Nr. 53. | **Puck, sobota, dnia 15 lipca 1922 r.** | **Rok 36.**

Część Urzędowa.

Treść:

393.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 czerwca 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania ustawy o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (D. U. R. P. nr. 33 poz. 264) zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiąek dostarczania mieszkań przewidziany w ust. 1 art. 1 ustawy z dn. 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. U. R. P. nr. 33 poz. 264) ciąży także na zarządach tych gmin miejskich, które rządzą się ustawą z dn. 3 lipca 1896 roku (Dziennik Ustaw i Rozp. Krajowych dla Król. Galicji i Lodomerji wraz z W. Ks. Krakowskiem — nr. 51).

Osoby i instytucje, przewidziane w p. 1 art. 1 ustawy winny zgłoszenia wnosić o przydział mieszkania wyłącznie za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Zgodnie z przepisem p. 3 art. 1 ustawy tylko osoby, powołane do służby państwowej w trybie mianowania, mają prawo do otrzymania mieszkania w drodze rekwizycji.

§ 2. Przez najem, podnajem i odstąpienie fikcyjne, o których mówi p. 6 art. 3 ustawy, należy rozumieć wszelkie działanie, mające na celu pozbawienie danego mieszkania lub jego części warunków, któreby dopuszczały rekwizycję np. przez fałszowanie meldunków, antydatowanie umów najmu lub podnajmu, przelewanie praw na podstawionego posiadacza i t. p.

§ 3. Za przyczynę, uzasadniającą zwłokę wprowadzenia się, przewidzianą p. 1 w ar. 4 ustawy rozumieć należy poważne przeszkody, jak np. konieczność remontu, dezynfekcji, niemożność natychmiastowego sprowadzenia mebli, udowodnioną chorobę najmobiorcy lub członka rodziny żyjącego z nim we wspólnym gospodarstwie domowem i t. p.

§ 4. W mieszkaniach do 6 pokojów włącznie, o których wspomina p. 1 art. 5 ustawy, przedstawia się stosunek mieszkańców do ilości pokojów w następujący sposób:

1 osoba ma prawo do 2 pokojów
2 osoby mają prawo do 3 pokojów
3 osoby mają prawo do 4 pokojów
4 osoby mają prawo do 5 pokojów
5 osób ma prawo do 6 pokojów.

W mieszkaniach zaś powyżej 6 pokojów na każdy pokój powyżej 6 liczy się po 2 osoby, tak, że np. na:

7 pokojów przypada 7 osób,
8 pokojów przypada 9 osób,
9 pokojów przypada 11 osób
10 pokojów przypada 13 osób i t. d.

W mieszkaniach, w których prócz najmobiorcy są sublokatorowie (p. 2 art. 5 ustawy) stosują się do części mieszkania zajętej przez najmobiorcę normy, ustalone w p. 1 art. 5 ustawy, zaś w części lokalu, zajętej przez sublokatorów, oblicza się ilość pokojów, według tego ile faktycznie podnajemcy tych pokojów zajmują z tem jednak ograniczeniem, iż ilość pokojów nie może przekraczać liczby osób sublokatorów.

§ 5. Postanowienia p. 5 art. 6 ustawy odnoszą się także do osób spełniających stałe obowiązki publiczne.

Fakt niezdatności do użytku mieszkań i pomieszczeń z powodu zniszczenia (p. 6 art. 6 ustawy) winien być udowodniony przez zaświadczenie powołanych do tego władz policyjno-budowlanych.

Mieszkania w budynkach wspomnianych w p. 9 art. 6 ustawy nie podlegają zajęciu tylko w tym razie, gdy są rzeczywiście zużytkowane na pomieszczenie pracowników danej instytucji. O ileby dane pomieszczenie z ważnych i uzasadnionych przyczyn nie mogło być objęte przez pracowników instytucji, zarząd gminy po zbadaniu przyczyn zwłoki może wyznaczyć stosowny termin do objęcia pomieszczenia, a po bezskutecznym upływie tegoż, przystąpić do zajęcia.

§ 6. Przy doręczaniu wszelkich orzeczeń zarządów gmin miejskich, wydanych na podstawie art. 8, jak również na podstawie innych artykułów ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. winny być odpowiednio zastosowane przepisy o doręczaniu skarg sądowych, wnoszonych do sądów pokoju względnie — powiatowych.

§ 7. Wywiadowca, dokonując wywiadu (art. 9 ustawy), winien przybrać w charakterze świadka rządcę lub administratora domu; o ile ich niema na miejscu, — dozorcę domu, lub w razie nieobecności tegoż jedną osobę dorosłą z najbliższych sąsiadów. Wywiadowca, stwierdzając istnienie warunków zajęcia mieszkania, względnie jego części, ma prawo żądać okazania ksiąg meldunkowych. Oględziny mają być dokonywane w sposób najmniej uciążliwy dla posiadacza mieszkań, mogą się one odbywać latem od 9 rano do 8 wieczór, zimą od 9 rano do 4 po południu, w wyjątkowych zaś wypadkach i o innej porze. Przy doręczaniu tymczasowych nakazów rekwizycyjnych należy stosować przepisy o doręczaniu orzeczeń. Po wydaniu tymczasowego nakazu rekwizycyjnego zainteresowanym służy prawo wniesienia sprzeciwu (reklamacji) do zarządu gminy miejskiej na piśmie lub ustnie do protokułu w ciągu dni siedmiu. Po upływie tego terminu zarząd gminy może wydać orzeczenie o zajęciu bez wysłuchania stron interesowanych. Rygor ten winien być uwidoczniony w osnowie tymczasowego nakazu rekwizycyjnego.

Termin, wskazany w ust. 3 art. 9 ustawy, zaczyna biec od dnia następującego po dniu dokonania wywiadu.

§ 8. Na listę lokali, zakwalifikowanych do zajęcia (art. 10 ustawy), wciągnięte być mają te lokale, co do których orzeczenie o zajęciu uprawniło się w myśl ust. 4 art. 8 ustawy, oraz te, co do których zapadło orzeczenie władzy administracyjnej II insancji, względnie Komisarza Rządu m. st. Warszawy, zatwierdzające orzeczenie o zajęciu wydane przez władzę I instancji. W b. dzielnicy pruskiej należy stosować postanowienia, zawarte w ostatnim ustępie art. 17 ustawy. Na listę petentów, uprawnionych do otrzymania mieszkań, mają być wciągnięte osoby, które wniosły należycie umotywowane zgłoszenia o przydzieleniu i wykazały dokumentami tytuł do otrzymania mieszkania z p. 2—5 art. 1 ustawy.

§ 9. Orzeczenie o przydzieleniu lokali na rzecz uprawnionych z p. 2—5 art. 1 ustawy, prócz danych, wyszczególnionych w art. 12 ustawy winno zawierać, dokładne i szczegółowe oznaczenie mieszkania, w którym dokonano przydziału, wysokość opłaty pobieranej na rzecz zarządu gminy miejskiej za przydzielenie mieszkania i pouczenie o środku prawnym. Jeżeli w przydzielonem mieszkaniu znajdują się sprzęty, co do pozostawienia których nie nastąpiło porozumienie stron, zarząd gminy w razie nieopróżnienia lokalu w wyznaczonym terminie winien wydać stosowne zarządzenie w myśl p. 2 art. 4 ustawy.

§ 10. Jeżeli osoba korzystająca z przydzielonego lokalu przestanie pełnić funkcje uzasadniające przydzielenie (ust. 1 art. 14 ustawy) zarząd gminy miejskiej winien orzec o tem, wyznaczając odpowiedni termin do opróżnienia mieszkania. W razie naruszenia przepisu, zawartego w ust. 2 art. 14 ustawy, jak również w razie samowolnego wtargnięcia osoby nieuprawnionej do mieszkania zarekwirowanego, zarząd gminy miejskiej względnie urząd mieszkaniowy, zarządza natychmiastową eksmisję za pośrednictwem organów policji.

§ 11. Zarząd gminy winien wniesione na jego ręce zażalenie od orzeczeń przedłożyć niezwłocznie a najdalej do dni 10 wraz z aktami sprawy, z należytem umotywowaniem i stosownym wnioskiem instancji odwoławczej wskazanej w art. 17 ustawy.

§ 12. Orzeczenie karne (art. 20 ustawy) wydają:

1. w I instancji — starostwa, w miastach, w których urzędują Komisarze Rządu — ci ostatni, zaś w b. zaborze austrjackim w miastach o własnym statucie — magistraty, jako władze polityczne I instancji;
2. w II instancji — województwa, w Warszawie — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Zażalenia od orzeczeń karnych, wydanych przez władzę administracyjną I instacji, wnosić należy na ręce tejże w terminie 7 dni, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia.

Od karnych orzeczeń władz administracyjnych, zapadłych w II instancji odwołać się można w terminie, wskazanym w art. 20 ustawy, do właściwego sądu okręgowego. Odwołanie winno być wniesione na ręce tej władzy, która orzeczenie wydała. Grzywny, o których mowa w ust. 1 art. 20 ustawy wpływają na fundusz ubogich odnośnej gminy.

§ 13. Postanowienie ust. 3 art. 24 ustawy nie odnosi się również do osób i organizacji usuniętych z jednego i przesiedlonych do drugiego hotelu, wskutek konieczności opróżnienia lokalu dla pomieszczenia w nim przedstawicieli Rządów państw obcych, akredytowanych przy Rządzie Rzeczypospolitej Polskiej oraz cywilnych i wojskowych misji tych państw (p. 2 art. 7 ustawy).

§ 14. Odwołania od orzeczeń urzędu mieszkanioweo m. st. Warszawy, wniesione do dnia 10 maja 1922 r. włącznie, mają być roztrzygnięte w myśl art. 25 ustawy, przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Odwołania od orzeczeń urzędu mieszkaniowego m. st. Warszawy, wydanych na podstawie ustawy z dnia 27 listopada 1919 r.)Dz. U. R. P. nr. 92 poz. 498), wniesione po dniu 10 maja 1922 r., mają być roztrzygnięte przez Komisarza Rządu m. st. Warszawy w trybie, przewidzianym w art. 17 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 264).

Przy rozpatrywaniu odwołań od orzeczeń I instancji, wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r., władza II instancji orzeka o dopuszczalności rekwizycji na podstawie postanowień ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. a na obszarze Ziemi Wileńskiej na podstawie dekretu Naczelnego dowódcy wojsk

Litwy Środkowej z dnia 27 lipca 1921 r. Nr. 298 w przedmiocie rekwizycji mieszkań i lokali (Dz. U. T. K. Rz. z dnia 10 sierpnia 1921 r. Nr. 27|37).

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych. **Kamieński.**
Minister Sprawiedliwości: w z. **Z. Rymowicz.**

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 10 lipca 1922 r.

Lipski, starosta.

394.

Przypomnienie przepisów dotyczące obowiązku zgłoszenie publicznych zebrań politycznych.

Niniejszem przypominam rozporządzenie niemieckie z 19 4 1908 r. (zbiór Ustaw R. G. Bl. nr. 18 str. 151) według którego w myśl § 5 wszelkie publiczne zebrania polityczne podlegają obowiązkowi zgłoszenia u miejscowej władzy policyjnej conajmniej 24 godzin przed odbyciem zebrania. Według § 7 powyższej ustawy potrzebne jest zezwolenie miejscowej władzy policyjnej na urządzanie wieców pod gołem niebem i pochodów na publicznych ulicach. Zezwolenie to winien urządzający uzyskać conajmniej 24 godzin przed wiecem wzgl. pochodem. Przy zgłaszaniu zebrania w myśl § 5 jako i wieców wzgl. pochodów w myśl § 7 należy podać miejsce oraz godzinę odbyć się mającego zebrania wzgl. pochodu.

Niestosujący się do powyższego, podlegają karze przewidzianej w § 18 wzgl. 19 wyżej podanej ustawy.

Puck, dnia 10 lipca 1922 r.

Lipski, starosta.

395.

Dot. Zwrotu mundurów wojskowych przez zdemobilizowanych.

Wyciąg z Rozkazu Komendy Policji Państwowej Okręgu XII Nr. 4 pkt. 4 z dnia 20 III 1922 r.

W myśl rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 IV 1921 r. N. A. W. 3128 organa Policji Państwowej obowiązane są w gminach miejskich, a zwłaszcza w większych miastach, w których z uwagi na liczbę zaludnienia kontrola w sprawie wydawania i odbierania mundurów od zdemobilizowanych żołnierzy nie może być powierzoną organom zarządu miejskiego przy sposobności pełnienia swych czynności służbowych, zwracać uwagę na używanie odzieży wojskowej przez zdemobilizowanych żołnierzy. Osoby, co do których policja bądź to na zasadzie własnych spostrzeżeń, lub wiadomości, bądź wskutek doniesień władzy wojskowej, cywilnej lub wiarogodnych osób prywatnych będzie mogła nabrać przekonania, iż używają wypożyczonych części odzieży wojskowej mając już własną, lub mogąc sobie sprawić, mają być wezwane do bezzwłocznego zwrotu wypożyczonych przedmiotów pod rygorem następstw karnych odnośnych postanowień powszechnej ustawy karnej. Przedmioty zwrócone przez strony, wzgl. od nich odebrane, mają organa policyjne deponować, bądź to pod swoim nadzorem, bądź w urzędach gminnych (gminy miejskie), a następnie przesyłać za pośrednictwem organów samorządowych do własnych P. K. U.

Jak widać z tego rozporządzenia obowiązek odbieranie umundurowania od zdemobilizowanych żołnierzy, obciąża policji jedynie w gminach miejskich (miastach) i to w pewnych tylko wypadkach istotny bowiem obowiązek (zgodnie z pismem M.S.Wewn. do M.S.Wojsk. d. 29 12 1921 r. Nr. A 2155) oddania odzieży wojskowej ciąży w pierwszej linji na samych zdemobilizowanych, a następnie w tych miastach i miasteczkach, gdzie przypuszczać można, ze strony organów samorządowych dokładną znajomość stosunków poszczególnych, ciężar kontroli nad wypełnianiem przez zdemobilizowanych żołnierzy tego obowiązku musi być przeniesiony przedewszystkiem na organa samorządowe.

W gminach miejskich naczelnicy gmin i sołtysi obowiązani są utrzymywać nad przybyłemi do domu zdemobilizowanymi kontrolę co się tyczy posiadania, względnie używania wypożyczonych części ubrania wojskowego.

Celem umożliwienia tej dokładnej kontroli M. S. Wewn. prosiło M. S. Wojsk. powyżej przytocznym pismem o przesyłanie przez odnośne P. K. U. właściwym władzom administracyjnym, nie zaś organom policji wykazów osób, którym oddziały wypożyczyły części ekwipunku wojskowego. Przekazanie tej kontroli wszędzie wyłącznie organom policyjnym obciążyłyby je zbytnio, zwłaszcza, że w wielu wypadkach interwencja tych organów nie będzie konieczną.

Zgłoszenie z powyższem poleca pp. Komendantom miastowym i powiatowym porozumieć się z miejscowemi władzami wojskowemi, by nakazy zwrotu umundurowania przesyłały w pierwszej linji do władz samorządowych, w gminach wiejskich zaś wyłączne do władz gminnych (wójtów, sołtysów), gdyż obowiązek odbierania ekwipunku wojskowego w gminach wiejskich nie należy do policji lecz do władz gminnych i władze te obowiązane są wzywać zdemobilizowanych co do zwrotu ekwipunku wojskowego.

Czynności policji polegać będą na udzieleniu pomocy władzom gminnym, przeprowadzeniu dochodzenia i pociąganiu winnych do odpowiedzialności karnej.

(—) **Krzyżanowski,** Komendant Okręgowy.

Powyższe podaję p. Burmistrzowi miasta Pucka, pp. Sołtysom i Przełożonym obsz. dw. do wiadomości i zastosowania.

Puck, dnia 8 lipca 1922 r.

Lipski, starosta.

396.

Mianowanie rendanta kasy szkolnej szkoły polsko-kat. w Radoszewie.

Na podstawie § 31 ord. szkolnej dla Prus wschodnich i Zachodnich z dnia 11 grudnia 1845 r. mianuję rob. Jana Kromlickiego z Parszkowa, komisarycznym rendantem kasy szkolnej szkoły polsko-kat. w Radoszewie.

Puck, dnia 4 lipca 1922 r.

Lipski, starosta.

397.

Przypomnienie w sprawie sporządzenia listy A rocznika 1902.

Panu Burmistrzowi miasta Pucka oraz wszystkim pp. Sołtysom i Przełożonym obszarów dworskich przypominam punktualne wykonanie

mego rozporządzenia w orędowniku pow. z dnia 31 maja 1922 r. Nr. 40 poz. 323.

Listy należy zaopatrzeć w podpis i pieczęć naczelnika gminy.

Puck, dnia 8 lipca 1922 r.

L i p s k i, starosta.

398.

Przypomnienie w sprawie obwieszczenie dot. zgłoszenia źrebiąt pochodzących od klaczy pożyczonych od wojska.

Panu Burmistrzowi miasta Pucka oraz pp. wójtom przypominam punktualne załatwienie mego ogłoszenia w Orędowniku Pow. z dn. 20 maja 1922 r. Nr. 37 poz. 304.

Puck, dnia 8 lipca 1922 r.

L i p s k i, starosta.

399.

Obwieszczenie w sprawie miejsca urzędowania Komendy Uzupełnień koni.

Komenda Uzupełnień koni w Grudziądzu donosi mi, że z dniem 24. VI. br. przeprowadziła się z ul. Młyńskiej nr. 28 do budynku sztabowego koszar Piłsudskiego ul. Lipowa nr. 46|50.

Powyższe podaje się interesentom do wiadomości.

Puck, dnia 4 lipca 1922 r.

L i p s k i, starosta.

400.

Dot. radcy sierot na obszar dworski Łyśniewo.

Jako radcę sierot na obszar dworski Łyśniewo zatwierdziłem kowala pana Bernarda Krepela z Łyśniewa.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

L i p s k i, starosta.

401.

Komunikat Pomorskiej Izby Rolniczej w sprawie uprzęży.

Celem udzielenia wydatnej pomocy tutejszym rolnikom, zakupiła Pomorska Izba Rolnicza w Toruniu większą ilość uprzęży skórzanych, z których jeszcze ma do zbycia około 1 000 par nowych i doborowej jakości kompletnych szorów skórzanych w cenie od 22—39 000 mk. za uprząż na parę koni.

Reflektanci rolnicy mogą zgłaszać się codziennie w godzinach urzędowych od 8—14-tej w Pomorskiej Izbie Rolniczej w Toruniu, Sienkiewicza 40.

Ze względu na zgłoszenia na uprząż z innych dzielnic Polski, jak również by uniknąć podrożenia cen uprzęży spowodowanej przechowaniem, asekuracją i tymi podobnymi innymi wydatkami, leży w interesie rolników z Pomorza zaopatrzyć się w takowe jaknajrychlej.

Toruń, dnia 3 lipca 1922 r.

Pomorska Izba Rolnicza.

402.

Obwieszczenie Delegacji Centralnego Komitetu Kopalń Francuskich przy Misji Francuskiej w Polsce.

Niniejszem podajemy do łaskawej wiadomości, że zapisanych górników i robotników na wyjazd do Francji prosimy wysłać do Poznania przy ul. Odskok nr. 2. (dawn. Centralna) na dzień 22. lipca 1922 celem badania lekarskiego i przyjęcia.

Poniżej podajemy warunki przyjęcia i prosimy usilnie o zakomunikowanie zgłaszającym się górnikom przy zapisie jednocześnie prosimy ostrzegać petentów, że jeśli poda się jako górnik I lub II kategorji przy zapisie w Urzędzie Pośredn. Pracy a po przybyciu do Poznania i po sprawdzeniu jego wiadomości fachowych okaże się, że nie jest górnikiem i czas jego praktyki w kopalni węgla nie odpowiada podanym warunkom z I. i II. kategorji, stanowczo będzie nieprzyjęty i nie będzie mógł otrzymać kosztów podróży.

Warunki przyjęcia podzielone na 4 kategorje i tak:

I. Górnicy, którzy mają za sobą praktykę w kopalni węgla kamiennego pod ziemią conajmniej 8-letnią z tego przynajmniej 4-letnią pracę jako **rębacz — Hauer** w wieku od lat 25 do lat 45.

II. Górnicy, którzy mają za sobą praktykę w kopalni węgla kamiennego pod ziemią conajmniej 3-letnią z tego 1 roku przed węglami jako **pomocniczy rębacz — Lehrhauer** w wieku od lat 19 do lat 45-ciu.

III. Robotnicy, którzy pracowali w kopalni węgla pod ziemią conajmniej 1 rok do lat 35-ciu **(Schlepper).**

IV. Robotnicy, którzy jeszcze nigdy w kopalni węgla pod ziemią nie pracowali a chcieliby w takowej pracować do lat 30.

Z powodu ograniczenia liczby w przyjęciu robotników III. i IV. kat. prosimy Państw. Urząd Pośredn. Pracy skierować do transportu zapisanych u siebie górników i robotników mniejwięcej w następującym procencie:

70% górników i 30% robotników, to znaczy, jeśli ogólna liczba jest sto, to może być **70 górników I. i II. kategorji i 30 robotników III. i IV. kat.**

Ograniczenie to odnosi się tylko do robotników III. i IV. kategorji; górników zaś I. i II. kategorji przyjmujemy bez ograniczenia tak, że może ich być jaknajwięcej.

Do wyjazdu niezbędnem jest: wykaz osobisty z fotografją, papiery wojskowe z wymienioną kategorją przez P. K. U. (roczniki 1898—1902 winni mieć wyszczególnioną kategorję przez P. K. U. O ile te należą do kat. A, tak wyjazd ich zagranicę jest niemożliwy) i papiery o ile takowe posiadają.

Zwracamy uwagę, że tylko zupełnie zdrowi mogą liczyć na przyjęcie. (Chorzy na rupturę lub skłonni do ruptury, słaby wzrok, żyły kurczowe, chorzy wenerycznie, inwalidzi wojenni, kalecy itp. zupełnie wykluczeni).

Robotników poniżej lat 20 prosimy nam nie przesyłać.

Jednocześnie uprasza się ścisłe zastosowanie się do powyższych warunków i terminu stawienia się do Poznania jak również zaznaczamy, że zwracamy tylko tym koszta podróży, którzy są na liście od Państw. Urzędu Pośredn. Pracy i nieprzekraczają procentowo ilości górników.

Delegat Centralnego Komitetu:

(—) Podpis.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości. Wszystkich górników zamieszkałych w powiecie, którzy mają zamiar udać się do Francji, wzywam, aby najpóźniej do dnia 20 lipca r. b. zgłosili się w Państw. Urzędzie Pośredn. Pracy celem zarejestrowania.

Puck, dnia 11. lipca 1922 r.

L i p s k i, starosta.